

UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

Investim în mediu. Credem în viitor.

Instrumente Structurale
2007-2013

FELELŐS KÖZÖSSÉG, ÉLHETŐ JÖVŐ!

www.hargitamegyero.ro

www.elhetojovo.ro /elhetojovohr

OKTATÓ KIADVÁNY AZ ÁLTALÁNOS ISKOLÁK I-IV. OSZTÁLYOS TANULÓI RÉSZÉRE

HARGITA MEGYE INTEGRÁLT HULLADÉKGAZDÁLKODÁSI RENDSZERE

■ MEGVÁLOGATVA

A jó gazda lehetőleg semmit nem dob el, minden pillanatnyilag feleslegesnek tűnő dolognak megkeresi és megtalálja a helyét, a hulladékot is hasznosítja: ami égethető, azt eltüzezi; ami lebomlik, azt komposztálja és a talajt javítja vele; az ételmaradékot megeteti az állatokkal; a használt ruhát felszövi rongyszőnyegnek és ami más célra használható fel, azt hasznosítja.

Mária és Róbert, az erdei manógyerekek megmutatják, hogyan vigyázzunk környezetünkre és hogyan gondoskodjunk arról, hogy a hulladék ne a természetbe, hanem az annak szánt megfelelő helyre kerüljön.

Segítsünk mi is a manóknak, gyűjtsük otthon külön a papírt, a műanyagot, a fémet, az üveget és keressük a megfelelő színű gyűjtőedényeket, hogy oda dobjuk őket!

Borboly Csaba,
Hargita Megye Tanácsának elnöke

■ SEGÍTSÜNK A TERMÉSZETNEK!

Azért, hogy a hulladék ne a természetbe, hanem a neki szánt, megfelelő helyre kerüljön, Hargita megye lakosai a következőképpen segítenek:

1. bezárják és zöldövezetesítik a nem megfelelő hulladéklerakókat, hogy több zöldövezet legyen a megyében
2. új hulladéklerakót, komposztállomást és hulladékválogatót létesítenek Gyergyóremetén, hogy legyen ahol tárolni a hulladékot
3. nyolc helyszínen (Maroshévízen, Gyergyószentmiklós, Balánbányán, Csíkszeredában, Csíkszentsimonban, Szentegyházán, Székelykeresztúron, Korondon) önkéntes szelektív hulladék-gyűjtő udvarokat építenek, hogy a nagyobb méretű hulladékokat is legyen hová elhelyezni
4. színes (kék, zöld, sárga) hulladéktárolókat helyeznek ki, hogy minden lakos ide dobhassa a külön gyűjtött papírt, műanyagot, fémet, üveget.

Sok-sok ember munkájának eredménye lesz a tisztább megye. Segítsetek Ti is azzal, hogy az iskolában és otthon is külön gyűjtitek a papírt, a műanyagot, a fémet és az üveget.

Barti Tihamér, Hargita Megye Tanácsának alelnöke

Mária és Róbert, az erdei manógyerekek az Öreg Tölgy odvában, gesztenyék és tobozok között látták meg a napvilágot. Késő őszi délután volt, épp az a fajta, amikor a fény egészen finoman, a dér színezte levelek közül átszűrődve cirógatja meg az arcokat és minden hétralvó pocakját. A manógyerekek eme kellemes köszöntésre ébredtek, és miután felöltötték a legpuhább mohából készült ruhácskáikat, az odú terebélyes pókhálóján gyönyöröző vízben megmosdottak, majd cipellőik keresésére indultak. Miután tüzetesen átkutatták az ágy alját, avagy ahogyan manónyelven emlegetik: az elveszett zoknik királyságát, és felforgatták az utolsó zugot is az odúban, egyszeriben csudadologra lettek figyelmesek.

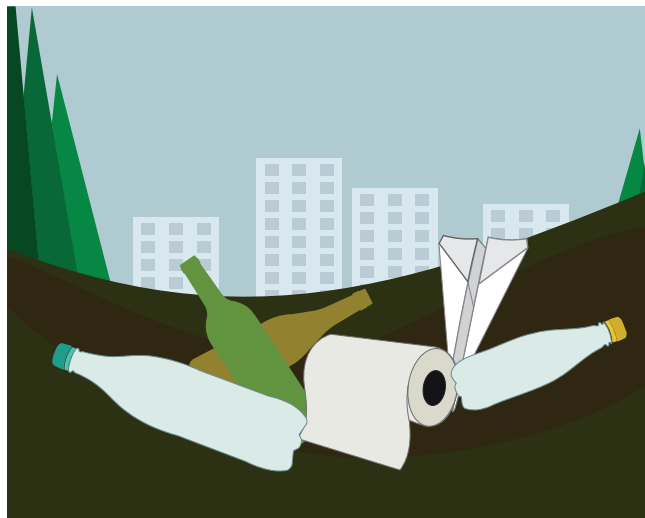
– Megjött a tavasz! – kiáltott fel Mária, a kis manólánny, és a közeli tisztásra szaladt.

– Nahát, valóban – állapította meg testvére, Róbert is, aki szedte lábcskáit húga után.

A két kismanó csak bámult a nagy gyönyörűségtől, hiszen ők még sosem látták a kikelet szépségeit, ámulatuk azonban még nagyobb lett, amikor az erdőszéli árokban megpillantottak valamit. Kíváncsiságuk azonnal arra csábította őket.

– Vajon mik ezek, és hogyan kerültek ide? – kérdezte Mária.

– Ezt az emberek egyszerűen csak szemétnek nevezik.

Ebben a halomban olyasmiket láthatunk, amiket ők már nem tudnak felhasználni, és feltehetőleg úgy döntöttek, itt dobálják el ezeket a tárgyakat – válaszolta Róbert.

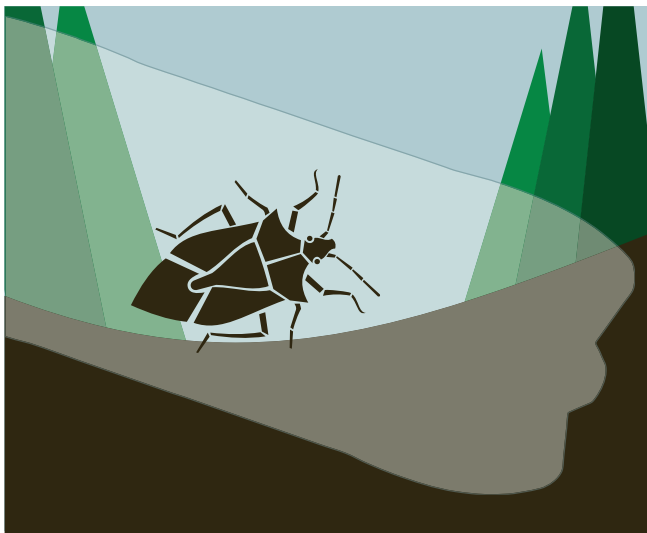
– Miért tenné ezt bárki is? – méltatlankodott a manólánny, majd kezébe vette a lábánál fekvő tárgyat. Forgatta, vizsgálta, átnézett rajta, majd ujjongva értesítette bátyját, hogy ő bizony ezen át is látja az erdőt.

– Az az üveg, ebbe töltik az emberek a folyékony anyagokat: a vizet, a teát, de még az üdítőt is – magyarázta Róbert.

– És miért hever itt ez az üveg? Miért nem töltenek bele újra valamit? – kérdezte Mária.

– Azért, mert az emberek meggondolatlanok. Olyan üveget használnak, amelybe egyetlen alkalommal töltenek innivalót, aztán felelőtlenül kidobják azt – felelte a nagyobb testvér.

– Micsoda mérhetetlen pazarlás! Talán ugyanez a helyzet ezekkel a könnyebb, átlátszó tárgyakkal is... – mondta a lánymanó.

– Igen, jól sejtetd, azok a műanyag palackok, amiket időnként pillepalackként is emlegetnek. Ezekben is folyékony anyagokat tárolnak, de nem szokták újratölteni őket – részletezte Róbert.

– Tehát minden egyes alkalommal újat gyártanak helyettük? Szólnunk kellene az embereknek, hogy nincs többre szükség, van itt elég az erdőben – szolt izgatottan Mária.

– Igazad van, kis hugicám, hiszen ez a „szemét” az árokban maradhat több száz évig. A műanyagot elégethetjük, de akkor mérgező füst keletkezik, ami egészségünknek és környezetünknek is árthat. Az üvegek azonban még ennél is veszélyesebbek, bármikor eltörhetnek, és megvágthatják az állatok lábait – intette figyelemre testvérét Róbert.

Ahogy így tanakodtak, egyszer csak keserves hangra lettek figyelmesek. „Hahó, segítsetek rajtam!” – hallatszott a kétségbeesett segélykérés egy műanyag palack aljáról.

– Nocsak, egy kis fekete bogár. Hát te meg hogy kerülsz oda? – kíváncsiskodott barátságosan Mária.

– Jaj nekem! Kíváncsi voltam, hogy mi van ebben a furcsaságban, de hirtelen megcsúsztam és belepottyantam. Azóta sem tudtam kimászni belőle, hiába a nagy igyekezet. Segítsetek rajtam – kérlette Róbertet és Máriát a bogárka, de nem kellett kétszer mondania, a ma-

nőgyerekek azonnal feldöntötték a palackot, és néhány percen belül a kisbogár is kiszabadult.

– Igazán hálás vagyok, hogy megmentettétek az életemet! – sóhajtott megkönnyebbülten a bogár.

– Nem tartozol köszönettel – válaszolta Róbert. – Tennünk kellene valamit, hogy ez többször ne fordulhasson elő.

– Egyesítsük varázserőnket, és küldjük vissza az üvegeket és a pillepalackokat az embereknek! – tanácsolta Mária.

A két manó leült a „szeméthalom” mellé, megfogták egymás kezét, majd erősen koncentráltak arra, hogy a hulladék eltűnjön az árokból. Kisvártatva ezek az erdőben nem kívánatos tárgyak felemelkedtek a levegőbe és a város irányába repültek.

Az emberek a városban furcsa jelenségre lettek figyelmesek: az égből műanyag palackok és üvegek potyogtak az utcára.

– Nahát, negyven esztendő alatt ilyet még soha nem láttam! – kiáltott fel az egyik járókelő.

– Bizony... talán nem kellene annyi műanyag palackot és üveget otthagynunk a természetben – állapította meg egy másik gyalogos, majd elgondolkodva továbbhaladt.

Egyik nap Mária és Róbert iskola után bemelegkedett a városban található parkba. Ahogy a park ösvényein haladtak, egyszer csak furcsa zörejre lettek figyelmesek. Amint apró léptekkel haladtak a zaj forrása felé, a patakmeder szélén megpillantották a már ismerős üvegeket és műanyag palackokat, mellettük azonban üres fém- és konzervdobozok, valamint kartondobozok, műanyag tasakok sorakoztak. A kis manók meghökkenve néztek egymásra, ennyi szemetet egy helyen még az erdőszéli árokban sem láttak.

– Róbert, hogy kerülhettek ezek ide? – kérdezte szomorúan Mária.
– A víz rendszerint a nem lakott területekre – az erdőbe, a rétekre – is magával viszi a hulladékot. Ezek a hulladékok sokszor olyan anyagokat is tartalmazhatnak, amelyek beszennyezik a vizeket, ezáltal ártanak a környezet

és az élőlények egészségének. Nemegyszer láttam halakat elpusztulni azért, mert mérgező folyadék ömlött a patakba, és a szennyezett víztől lebetegedett állatokkal is találkoztam már – sorolta szomorú tapasztalatait Róbert.
– Minden hulladék a patakokba, az erdőkbe, a rétekre kerül? – kérdezte még szomorúbban a lánymanó.
– Nem, mert az emberek egy része környezettudatos, így a legtöbb hulladékot hulladéklerakókban tárolják vagy elégetik. Újabban azonban az újrahasznosítás lehetőségeiről is egyre többen tudomást szereznek, és egyre többen élnek ezzel a lehetőséggel – tudatta kishúgával a nagyobbik manó.
– Hogyan keletkeznek az újrahasznosítható anyagok? – kíváncsiskodott tovább Mária.
– Azért, hogy a szállítás során megvédjék a sérüléstől, a beszennyeződéstől, az üzletekben kapható termékeket, szinte kivétel nélkül mindegyiket becsomagolják. Ezek a csomagolóanyagok a legtöbb esetben papírból vagy műanyagból, esetenként üvegből vagy fémből készülnek. Ezek az anyagok pedig mind újrahasznosíthatók. Az újrahasznosítás érdekében azonban a hulladékot tisztán, külön válogatva a megfelelő gyűjtőedényben kell tárolni. A papírt és a kartont a kék hulladékgyűjtő edénybe, a műanyagot és a

fémet a sárgába, míg az üveget a zöld gyűjtőedénybe kell helyezni – magyarázta türelmesen Róbert.

– És miért nem gyűjtik külön az emberek a hulladékot? – folytatta Mária a kérdezősködést.

– Mert a legtöbb ember még nem tudja, hogy mi történik a természettel, ha az erdőbe, a vizekbe dobálják a szemetet ahelyett, hogy a kék, a sárga vagy a zöld gyűjtőedénybe helyeznék azt. Úgy tudom, hogy néhány településen nincs ilyen hulladékgyűjtő edény. Újból varázsolnunk kellene – szólította fel Máriát a manófiú.

A manógyerekek egyesítették erejüket, és egy szempillantás alatt színes konténereket küldtek minden településre.

Másnap a két kismanó elindult a városba, hogy megnézzék varázslatuk eredményét. Amint megérkeztek, örvendezve tapasztalták, hogy az emberek a színes gyűjtőedényeken feltüntetett címkéket és ábrákat olvassák, tanulmányozzák, az azokba járó hulladékot pedig mosolyogva bele is dobják.

IRÁNYÍTÓ HATÓSÁG

Környezetvédelmi, Vízügyi és Erdőgazdálkodási Minisztérium
A Környezet Ágazati Operatív Program Irányító Hatósága

KÖZREMŰKÖDŐ HATÓSÁG

A nagyszebeni 7-es számú Központi Régió Közreműködő Szervezete
Nagyszeben, Cristian u. 21. szám, irányítószám: 550073

Az Európai Regionális Fejlesztési Alapból társfinanszírozott,
a 2007-2013-as Környezeti Ágazati Operatív Program keretében megvalósított projekt

Teszünk a szelektív hulladékgyűjtés érdekében! Hiszünk a jövőben!

Készült Hargita Megye Tanácsának megbízásából
2015

Jelen tájékoztató anyag nem feltétlenül tükrözi az Európai Unió vagy a Román Kormány hivatalos álláspontját.